

нитѣ пжтували съ своитѣ спжтници прѣзъ България¹⁾.

Разбойничеството било най-много развито въ 18 вѣкъ. Тогава страната била до толкова пълна съ крадци и убийци, щото даже въ градъ като Русе, въ 4 часа послѣ обѣдъ, нѣмало жива душа по улицитѣ. Всѣки се прибиралъ, за да не бѣде ограбенъ²⁾.

За пари турцитѣ правѣли всичко, крадѣли и разбойничествували, дѣто и както намѣрѣли. Тая турска алчностъ за пари е много добрѣ описана отъ пжтешественика Бусбека въ 1553 г. Ето собственитѣ му думи:

„Въобще, който има работа съ турцитѣ, не смѣе другояче да постъпи, освѣнъ да отвори кесията си, щомъ влѣзе въ тѣхнитѣ прѣдѣли, и да не я затваря по-нататѣкъ, додѣто не е излѣзълъ пакъ навънъ отъ тѣхъ. Това срѣдство е единственото, съ което могатъ да се усмирятъ дивитѣ и кѣмъ другитѣ народи недружелюбни души на турцитѣ. Съ пари турцитѣ се обайватъ като съ пѣсень“.

Поради насилията, грабежитѣ, разоренията и разбойничествата въ България настанала грозна сиромашия. Животътъ на гражданитѣ и на селянитѣ станалъ непоносимъ. Гражданитѣ живѣли въ неудобни и мръсни жилища. Тѣхнитѣ кѣщи били ниски, дървени, излѣпени съ калъ, опушени и безъ прозорци. Всѣко жилище се освѣтлявало отъ стрѣхата, прѣзъ особени дупки. Пжтешественикътъ Вранчичъ се оплаква, че се чувствувалъ крайно усаматенъ, като минавалъ прѣзъ

¹⁾ Мясковски. 1640 г.

²⁾ Никола Клееманъ. 1768 г.